

hvilke Selskaber man skulde kræve alt, hvad Loven forlanger, og af hvilke man skulde nøjes med at forlange mindre. Under denne Forhandling fremkom det tidligere omtalte Medlem for Kjøbenhavn med en Henstilling, om det ikke vilde være nødvendigt at nedsætte et Udvalg om denne Sag, idet man muligvis var gaaet for hurtig frem og derfor nøjere burde overveje Sagen i et Udvalg. Dette blev der imidlertid ikke noget af. Bestemmelsen om Dispensationsretten, som den højtærede Minister meget ønskede for ikke at volde de forsikrede Skade ved Lovforslaget, blev ikke vedtagen. Med Hensyn til Spørgsmaalet om det Depositum, der skal stilles, var der forskellige Opfattelser af, hvad Betydning det vilde have. Ved første Behandling mente Ordføreren, at det betød, at en Fordringshaver paa et Forsikringselskab, der havde en ufyldstgjort Fordring og faaet Dom derfor, kunde gøre Udlæg ved Kongens Foged i den Kapital, der var deponeret i Indenrigsministeriet. Saa snart denne Kapital da var angreben ved en saadan enkelt Fordringshavers Krav, og Bestyrelsen ikke øjeblikkelig restituerede det manglende Beløb, vilde Ministeren være bemyndiget til straks at bekendtgøre, at dette Selskab havde mistet Retten til at drive Livsforsikringsvirksomhed, og man vilde saa kunne optræde over for Bestyrelsen gennem de Bøder, der ere fastsatte i Lovforslagets § 6. Dette blev imidlertid forandret ved 2den Behandling, idet man fandt det urigtigt, at en enkelt Fordringshaver skulde møde med sin Fordring og skaffe sig Fyldestørelse i vedkommende Depositum. Som Lovforslaget nu foreligger, er Ordningen, at det stillede Depositum ikke kan røres af den enkelte Fordringshaver, men skal ligge urørligt i Ministeriet, indtil vedkommende Selskab maatte gøre Konkurs; saa skal det overdrages til Skifteretten for at indgaa i Boets Masse. Jeg skal her lige berøre, at det senere af Ordføreren blev udtalt, at det overhovedet ikke var Meningen med dette Lovforslag, at det Selskab, som ikke stillede Depositsum, helt skulde ophøre at drive Livsforsikringsvirksomhed. Det skal have Ret til at fortsætte sin Virksomhed med de allerede indtegnede Forsikringer. Det var en Ordning, der i høj Grad beroligede Ministeren, og som borttog en Del af de store Betænkeligheder, Ministeren ellers havde haft over for det her foreslaaede, men jeg skal ikke nu komme nærmere her ind paa, før jeg har hørt den ærede Minister udtale sig

derom her i Salen. Den her omtalte Ordning forekommer mig dog meget uheldig.

I § 4 bestemmes der, at der er Selskaber, som Indenrigsministeren er bemyndiget til at fritage for at stille Diposita. Dette vedrører altsaa ikke det Ønske, der næredes af den højtærede Minister om at faa Dispensationsret over for Stillelse af Depositum, men det angaar visse Selskaber, som Ministeren er bemyndiget til helt at fritage for at falde ind under Loven. Jeg er ikke ganske sikker paa, at Udtrykkene i § 4 ere saa nøjagtige, som ønskeligt kunde være, men det kan der jo ogsaa her være Anledning til nøjere at overveje for eventuelt at træffe mere stringente Betegnelser. Der nævnes her Selskaber „til hvilke Adgangen er stedlig eller fagmæssig eller paa anden Maade saa snævert begrænset, at deres Virksomhed er af ringe Betydning.“ Det er lidt vanskeligt at vide, hvad der skal forstaaes ved, at Adgangen er „stedlig begrænset“. Menes der dermed Selskaber, der kun virke i Jylland f. Eks. eller i Fyen alene; bliver Ministeren her ved bemyndiget til helt at fritage et saadant Selskab for at komme ind under dette Lovforslag? I saa Fald synes jeg ganske vist, at der her gives Ministeren en større Myndighed end ønskeligt kunde være, naar man ellers i det hele vil have denne Sag ordnet ved Lov. I det store Forslag er der af Udvalget i det andet Ting ved Ændringsforslag indsat Bestemmelser, der indeholde en stærkere Begrænsning, idet der der tales om Livsforsikringselskaber der ere begrænsede til „en enkelt Egn af Landet“, til bestemte industrielle Virksomheder og deslige. Det forekommer mig i hvert Fald, at dette Udtryk er noget bedre end Ordene „stedlig begrænset“. Der gives ved dette Udtryk Ministeren et for stort Spillerum og en for stor Myndighed til at dispensere. Endelig skal jeg tilføje et Par Ord om § 7, som jeg ogsaa synes bør overvejes noget nærmere. Den er jo egentlig et enkelt Brudstykke af den tyske Lovgivning om illoyal Konkurrence. Den gaar ud paa, at Livsforsikringselskaberne ikke maa fremkomme med urigtige Oplysninger om andre Livsforsikringselskaber eller om sig selv. Nu ved jeg ikke, om det er nødvendigt at give saadanne Bestemmelser for en ganske bestemt Forretningsgren som Livsforsikring, om ikke denne Virksomhed ligesaa godt som alle andre konkurrerende Virksomheder her i Landet er tilstrækkelig beskyttet mod skadegørende Angreb ved den almindelige Lovgivning. Vil ikke denne